

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) R. G., b) nezl. A. K., a c) nezl. A. N.**, žalobci ad b) a c) zastoupeni žalobkyní ad a), všichni právně zastoupeni Mgr. Radimem Struminským, advokátem se sídlem Svornosti 2, Havířov-město, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM-716/VL-07-L07-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2009, č. j. 64 Az 69/2008 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Radima Struminského **se určuje** částkou 12 709,20 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2008 žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud výše specifikovaným rozsudkem ze dne 11. 6. 2009.

[2] Dne 17. 6. 2006 podala žalobkyně ad a) jménem svým a jménem svých nezletilých dětí žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedla, že je kazašské národnosti, muslimského vyznání a že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Svou vlast opustila kvůli problémům s náboženským vyznáním. Během pohovoru ze dne 10. 7. 2006, vedeného v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka, žalobkyně dodala, že její muž pracoval od roku 2003 jako imám. Poté dal v mešitě výpověď, přestal do ní chodit a přešel na vyznávání tzv. čistého islámu, do nějž postupně zasvěcoval i žalobkyni. Od roku 2005 začali do jejich domu pravidelně docházet policisté, kteří se ji vyptávali na manžela, mluvili s ní hrubě, nadávali jim do vahábitů, do čarodějů a do teroristů, říkali jí, že nemají šířit islám a chodit v muslimských oděvech. Žalobkyně musela rovněž opustit dům, který jim úřady odebraly, a musela se přestěhovat do jiného domu jejího manžela. V této době také potratila. Z toho všeho začala být „na nervy“, a tak manžel rozhodl o jejich odjezdu do České republiky a vyřídil cestovní pas a víza pro ni a pro děti. Její synové ve vlasti potíže neměli, protože jsou ještě malí. Dcera měla problémy ve škole, v níž ji vyčítali, že nosí dlouhou sukni a na hlavě šátek, výrazně se jí zhoršily studijní

výsledky. Žalobkyně se domnívá, že v případě návratu do vlasti by následovalo stejné vysmívání, že by je úřady nenechaly v klidu žít.

[3] Žalovaný ve svém rozhodnutí předně konstatoval, že v roce 2005 došlo v Kazašské republice k zásahu do zákonů upravujících vztah státu a náboženských denominací vyskytujících se na jeho území. Jednou z těchto změn bylo také stanovení zákazu aktivit všech náboženských organizací, které nejsou úředně registrované. V praxi proto dochází k tomu, že skupiny obyvatel, které svou činností vykazují status náboženské organizace a registraci odmítají, jsou v Kazašské republice vystaveny kontrole ze strany státních orgánů, které jsou součástí sady profylaktických bezpečnostních opatření. Takové omezení náboženské svobody považoval žalovaný za souladné s čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen „MPOPP“). Postup státních orgánů vůči žalobkyni a skupině souvěrců jejího manžela, kteří podle názoru žalovaného představují potenciální hrozbu veřejné bezpečnosti a pořádku, nelze proto označit za závažné porušení lidských práv žadatele a nenaplnuje tak atributy definice pronásledování obsažené v zákoně o azylu. Žalovaný dále zdůraznil význam institucí, které byly ustaveny z popudu vlády a jejichž prostřednictvím mohou náboženská sdružení řešit problémy vznikající na oblastní úrovni tím, že požádají tyto instituce o ochranu svých práv. Odkázal také na v průběhu správního řízení shromážděné informace (např. Informace UNHCR z 18. 5. 2006), podle nichž obecně k žádnému mimořádnému nátlaku na vyznavače čistého islámu nedochází. Žalovaný tedy nepovažoval za perzekuci skutečnost, že *„kazašské bezpečnostní složky v rámci boje proti terorismu, který je ve středoasijském regionu aktuální a živý, aktivně monitorují některé náboženské organizace či hnutí a snaží se mít jejich činnost pod kontrolou.“* Žalovaný konečně také konstatoval, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, stejně tak nezjistil žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[4] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž uvedli, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nevzal v potaz závěry z jiných dostupných zdrojů, především ze zpráv norské zpravodajské agentury Forum 18, které správní orgán používal v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany občanů Kazachstánu a které tedy byly správnímu orgánu známy z jeho činnosti. Tyto zprávy přitom nepokrytě uvádějí, že přijetím nových zákonů o „extremismu“ a národní bezpečnosti v roce 2005 došlo v Kazachstánu z legislativního hlediska ke značnému zhoršení situace v oblasti náboženské svobody a povinná registrace činí ze zakotvení svobody vyznání v ústavě jen prázdnou literu. Zprávy zároveň potvrzují značně intruzivní charakter registrací. Žalobkyně ad a) dále poukázala na skutečnost, že při autonehodě zemřel dne 5. 5. 2008 její syn, kterého pohřbili v České republice, žalobci jsou proto i z těchto důvodů svázáni s ČR. Uvedla rovněž, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně posoudil její žádost ve vztahu k § 14 zákona o azylu. Je jí sice známo, že při posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele závisí vše čistě na správním uvážení žalovaného, avšak i v takovém případě je povinen svůj závěr dostatečně odůvodnit.

[5] Krajský soud nařídil na základě žádosti žalobkyně ad a) jednání ve věci na 19. 1. 2009. Dne 16. 1. 2009 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zaslala soudu žádost o odročení jednání s tím, že je v současné době léčena v psychiatrické ambulanci pro protražovanou depresivní reakci v návaznosti na psychotraumata (úmrtí syna, prodělaný potrat, exil) a není proto schopna se dostavit k nařízenému jednání. Soudu zároveň zaslala kopie lékařských zpráv. Krajský soud nato odročil jednání na 23. 2. 2009. Také toto jednání soud odročil, protože se z něj žalobkyně omluvila s tím, že dne 9. 3. 2009 je objednána ke stomatologovi, který ji vyhotovuje zubní protézu. Ta by měla být hotova v dubnu. Krajský soud tedy odročil jednání na 27. 4. 2009. Z tohoto jednání se žalobkyně omluvila ze stejných

důvodů, jako v případě prve nařízeného jednání, a tak jej soud odročil na 11. 6. 2009. Tohoto dne se již jednání uskutečnilo, ačkoli žalobkyně opětovně žádala o jeho odročení s tím, že její psychické potíže nadále trvají. Krajský soud téhož dne žalobu rozsudkem zamítl.

II.

[6] Žalobkyně ad a) jménem svým a svých nezletilých dětí rozsudek krajského soudu napadla včas podanou kasační stížností (ze dne 29. 7. 2009), kterou dne 1. 8. 2009 doplnila o další námítky. Spolu s doplněním stížnosti podala návrh na ustanovení právního zástupce z řad advokátů, jemuž krajský soud dne 8. 10. 2009 vyhověl. Prostřednictvím ustanoveného právního zástupce následně kasační stížnost dále doplnila.

[7] Kasační stížnost a její doplnění obsahují následující námítky. Stěžovatelé předně brojí proti závěru, podle něž jimi vylíčené jednání nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Namítají, že zákon nařizující registraci všech náboženských sdružení je v praxi často zneužíván ze strany orgánů státní správy Kazachstánu, které se snaží přívržence neregistrovaných církví pokutovat či jinak stíhat. Registrace je přitom pro přívržence čistého islámu nepřijatelná, protože by znamenala popření základních principů jejich víry. Uvedený zákon je tvrdě prosazován zejména Výborem národní bezpečnosti, o čemž svědčí např. informace zastupitelského úřadu ČR v Almatě či zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18. Žalovaný tuto informaci a zprávy použil jako jeden z podkladů pro jiná rozhodnutí vztahující se k žádostem o udělení mezinárodní ochrany občanů Kazachstánu, avšak při rozhodování o žádosti stěžovatelů je úmyslně pomínil. Ač si tedy opatřil určité podklady pro rozhodování o předmětné žádosti, využil je nedostatečně a jednostranně, což je v rozporu se zásadami dokazování stanovenými v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu (dále jen „správní řád“). K závěru žalovaného, že žalobkyně ad a) přiměřeným způsobem neprokázala, že by se opodstatněně obávala pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, stěžovatelé poukazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle níž „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokázal jinými důkazními prostředky než vlastní výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech sbromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Takto však žalovaný dle stěžovatelů nepostupoval. Žalovaný ani krajský soud se navíc neopírali o aktuální informace z roku 2008. Stěžovatelé dále poukázali na to, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu správný výklad pojmu „obavy z pronásledování“ zahrnuje pouhou hrozbu pronásledování a nikoli jen konkrétní projev pronásledování, tj. fyzickou újmu. Soud se rovněž řádně nevypořádal s důvody, které stěžovatelé uváděli ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, stejně jako s definicí pronásledování upravenou v § 2 odst. 7 téhož zákona. Správní orgán ani krajský soud podle stěžovatelů nevzaly v úvahu ani to, že praktiky kazašských státních orgánů jsou v rozporu s mezinárodně zaručeným právem na ochranu soukromí a obydlí (zakotveným např. v čl. 8 Úmluvy). Stěžovatelé se tedy domnívají, že v jejich případě jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť ve své vlasti byli pronásledováni z náboženských důvodů.

[8] Stěžovatelé dále uvedli, že v období zimy 2005 a jara 2006 skupina muslimských uprchlíků z Kazachstánu (U. B., B. M., K. N. a další) podala v České republice žádosti o azyl, kterým bylo vyhověno. Stěžovatelé přicestovali do ČR a požádali o mezinárodní ochranu v létě roku 2006 a jejich žádosti vyhověno nebylo, a to s argumentací, že Kazachstán je demokratickou zemí, v níž nemohou být lidé pronásledováni z náboženských důvodů. Přitom v rozhodnutích o žádostech výše jmenovaných, kteří vyznávají stejnou víru, jsou ze stejného města a čelili stejným problémům, nepadlo ani slovo o tom, že Kazachstán je bezpečnou zemí. Tento rozpor

je absurdní a představuje porušení zásady předvídatelnosti při rozhodování správního orgánu, zakotvené v § 2 odst. 5 správního řádu.

[9] Stěžovatelé dále uvádějí, že v jejich případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, při jejichž zjištění je možno udělit humanitární azyl. Tyto důvody spatřují v tom, že dne 5. 2. 2008 v České republice tragicky zahynul syn žalobkyně ad a), tento je zde pohřben a i z tohoto důvodu jsou stěžovatelé svázáni s ČR. Žalobkyně ad b) je studentkou gymnázia v Ostravě, učí se s výborným prospěchem a má zájem získat v České republice plnohodnotné vzdělání. Žalobce ad c) začal v září roku 2009 v České republice navštěvovat základní školu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 Azs 92/2004 - 50) je povinností správního orgánu vypořádat se s tvrzením účastníka řízení, který uvádí důvody, jež považuje za hodné zvláštního zřetele. V případě stěžovatelů však správní orgán tuto svou povinnost porušil a krajský soud se s uvedeným pochybením žalovaného nikterak nevypořádal.

[10] Stěžovatelé konečně také poukazují na porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu žalovaným a na to, že splňují minimálně zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně ad a) dále uvádí, že správní orgán hrubým způsobem porušil její procesní práva, neboť pohovor nevedl v jejím rodném jazyce, ale v ruském jazyce, kterému plně nerozuměla. Podobně pochybil krajský soud, který konal jednání dne 11. 6. 2009, ačkoli byl stěžovateli požádán, aby jej odročil na pozdější datum, a žalobkyně ad a) doložila lékařskou zprávu, která potvrzovala, že je po úmrtí syna v psychicky těžkém stavu a nemůže se soustředit na odpovídání otázek. Soudkyně rozhodující ve věci se při jednání dotazovala právního zástupce stěžovatelů, který však nebyl schopen vylíčit např. okolnosti úmrtí syna žalobkyně tak, jak by to mohla učinit ona sama, neboť si dostatečným způsobem nerozuměli. Žalobkyně dále namítla, že o žádosti jejího syna, který zemřel v ČR, dosud nebylo nijak rozhodnuto. Stěžovatelé také navrhli provedení důkazů článku z internetových novin Ak žajyk a Azattyk (dokládajícími, že i v současné době dochází v Kazachstánu k bezdůvodným fyzickým útokům na vyznavače islámu a že dívkám je zakazováno nosit ve školách islámské šátky), výstupním hodnocením žalobkyně ad b) ze základní školy a potvrzením o studiu žalobkyně ad b) na Gymnázium Hladnov, Slezská Ostrava.

III.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatelé mimo jiné namítají, že žalovaný posoudil jejich žádost o mezinárodní ochranu diametrálně odlišně od obdobných žádostí podaných dalšími členy jejich náboženské komunity (viz bod [8] výše) a že správní orgán pochybil, jestliže nevedl pohovor v jejich rodném jazyce, ale v ruském jazyce, kterému žalobkyně plně nerozuměla (viz bod [10] výše). Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsahu těchto námitek je kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná a zdejší soud se jí nebude zabývat, protože se opírá o důvody, které stěžovatelé neuplatnili v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohli.

[12] V rozsahu zbylých námitek kasační stížnost přípustná je a Nejvyšší správní soud tak mohl pokročit k posouzení otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů (ve smyslu § 104a s. ř. s.). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[13] Stěžovatelé předně namítají, že v jejich případě jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť ve své vlasti byli pronásledováni z náboženských důvodů (viz bod [7] výše). K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnými případy žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou kazašské národnosti a vyznávají tzv. čistý islám, se již ve své judikatuře zabýval. Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, či na rozsudek ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, v nichž dospěl k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Nutno ovšem podotknout, že v některých případech Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti podané kazašskými vyznavači čistého islámu důvodnými. Stalo se tak např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, v němž uvedl, že ze skutečnosti, že „většinou členů azylově relevantní skupiny (v projednávané kauze příznivců tzv. čistého islámu) pronásledování nehrozí“, nelze automaticky dovozovat, že pronásledování nehrozí „ani žadateli o mezinárodní ochranu, který v této skupině zastává význačné postavení (v projednávané věci funkci imáma) (...) pokud je žadatel o mezinárodní ochranu „vyčleněn“ (singled-out) z potenciálně azylově relevantní skupiny, tj. zastává v hierarchii této skupiny významné postavení, žalovaný je povinen k této skutečnosti přiblížit se a zaměřit se na to, zda-li u takového žadatele neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování (oproti řadovým členům) právě z důvodu jeho „vyčlenění“.“ V nyní posuzované věci však žádný ze stěžovatelů významné postavení v rámci jejich náboženské skupiny nezastává.

[14] Pokud jde o námitku, podle níž žalovaný při svém rozhodování opominul informaci zastupitelského úřadu ČR v Almatě a zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18, zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, a na své usnesení ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 5/2009 - 102. V nich uvedl, že ani rozhodné prosazování zákona o povinné registraci náboženských organizací ze strany Výboru pro národní bezpečnost, o němž se zmiňují tyto zprávy, samo o sobě nepředstavuje pronásledování, pokud se tak děje zákonnými prostředky. V samotném nepoužití těchto zpráv nelze v daném případě spatřovat pochybení žalovaného, jež by mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé.

[15] Stěžovatelé dále uvádějí, že úředníci Výboru pro národní bezpečnost mohou na základě zákona o povinné registraci náboženských organizací provádět bez ohlášení domovní prohlídku v místech, kde se konají obřady neregistrovaných stoupců jakéhokoliv náboženského hnutí, což je podle stěžovatelů v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že ne každé jednání, které by bylo případně ze strany Evropského soudu pro lidská práva shledáno jako porušení čl. 8 Úmluvy, dosahuje intenzity pronásledování. Definice pronásledování je zakotvena v § 2 odst. 7 zákona o azylu (po novele č. 379/2007 Sb. v § 2 odst. 8 zákona o azylu) a v čl. 9 směrnice Rady 2004/83/ES (dále jen „kvalifikační směrnice“). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70: „z obou definic jednoznačně vyplývá, že provádění zákonných domovních prohlídek (byť bez ohlášení), nemůže samo o sobě dosáhnout intenzity pronásledování.“

[16] Jestliže stěžovatelé namítají, že se krajský soud nevypořádal s definicí pronásledování uvedenou v § 2 odst. 7 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že není zřejmé, z čeho tento závěr dovozují. Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku definicí pronásledování naopak zabýval a je tak v tomto ohledu přezkoumatelný. Stěžovatelé rovněž uvádějí, že krajský soud neposoudil, zda-li je Kazachstán bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Tato námitka je také nedůvodná. Institut bezpečné

země původu totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země [srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že žalovaný neoznačil Kazachstán za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, je tak ve skutečnosti ku prospěchu stěžovatele. Ke stejnému závěru viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70.

[17] Stěžovatelé dále uvádějí, že jim měl být udělen alespoň humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu (viz bod [9] výše). Namítají, že je povinností správního orgánu vypořádat se s tvrzením účastníka řízení, který uvádí důvody, jež považuje za hodné zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něž „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Odkázat lze rovněž na konstantní judikaturu zdejšího soudu, z níž ve vztahu k humanitárnímu azylu plyne, že rozhodnutí žalovaného ohledně udělení azylu podle § 14 zákona o azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností, jak je zjistil žalovaný, dovozovat jiné závěry. Udělení azylu je tedy na úvaze příslušného správního orgánu, tedy žalovaného, a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2005, č. j. 5 Azs 235/2004 - 49, nebo rozsudek ze dne 18. 8. 2005, č. j. 6 Azs 538/2004 - 43). Jak je přitom patrné ze správního a soudního spisu, stěžovatelé namítali důvody, které považují za relevantní z hlediska udělení humanitárního azylu, nejprve v řízení před krajským soudem. Krajský soud tak nepochybil, jestliže v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že u žalobců nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu.

[18] Stěžovatelé dále namítají porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným (viz bod [10] výše). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná toliko o obecná tvrzení či citace právních předpisů bez toho, aby stěžovatelé poukázali na konkrétní pochybení správního orgánu a soudu. Je třeba podotknout, že kasační námítky musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatelé tak musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřují nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Jelikož stěžovatelé svá tvrzení nikterak blíže nekonkretizovali, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito neurčitými tvrzeními zabývat. Totéž lze uvést k další námitce, tedy že by stěžovatelům měla být udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Rovněž tato námitka nebyla blíže specifikována.

[19] Pokud jde o namítané pochybení krajského soudu, který konal jednání dne 11. 6. 2009, ačkoli byl stěžovateli požádán, aby jej odročil na pozdější datum, Nejvyšší správní soud odkazuje

na svůj rozsudek ze dne 5. 9. 2008, č. j. 1 Azs 66/2008 - 118. Zde podrobně vyložil, jaké úvahy musí soud vzít v potaz, aby dostal svým povinnostem plynoucím z § 50 s. ř. s. V daném případě sice Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud tím, že žádosti žalobkyně o odročení nevyhověl, dopustil porušení jejich práv, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Vzít v úvahu je též nutno povahu a časově omezený charakter osobní překážky na straně žalobkyně (rizikové těhotenství). Za této situace měl krajský soud sbledat i v poslední, byť opakované, žádosti o odročení jednání ze zdravotních důvodů (...) důležitý důvod ve smyslu § 50 s. ř. s. Pokud tak neučinil, závažným způsobem porušil právo žalobkyně na projednání věci v její přítomnosti zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny*“. V nyní posuzovaném případě je ze soudního spisu zřejmé, že se krajský soud snažil stěžovatelům vyjít maximálně vstříc a několikrát jednání k jejich žádosti odročil (viz rekapitulaci postupu soudu v bodě [5] výše). Významná je rovněž skutečnost, že osobní překážka na straně žalobkyně ad a) nebyla časově omezeného charakteru, narozdíl od situace žalobkyně ve výše citovaném judikátu. Za dané situace a s ohledem ke všem dalším okolnostem případu [žalobkyně ad a) byla nakonec přítomna jednání, stejně jako její právní zástupce] tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud dostal požadavkům, jež na něj klade judikatura zdejšího soudu ve věci posuzování žádosti o odročení jednání.

[20] Jestliže žalobkyně ad a) uvádí, že o žádosti jejího syna, který zemřel v ČR, dosud nebylo nijak rozhodnuto, pak se mylí. Jak je patrné ze správního spisu, v jeho případě bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2008, č. j. OAM-716-1/VL-07-L07-2006.

[21] Jelikož Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o tom, že skutkový stav byl žalovaným i soudem zjištěn dostatečně, rozhodl se důkazy navrhované stěžovateli neprovést, jak mu to umožňuje ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud není povinen provést všechny důkazy, musí však uvést důvod, proč důkaz neprovedl. Nejvyšší správní soud konstatuje, že provedení listinných důkazů by bylo vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nadbytečné (k obdobnému postupu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 Azs 68/2008 - 106).

[22] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádný relevantní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

IV.

[23] Nejvyšší správní soud shledal ze shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 11. 11. 2009, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 5040 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 12 odst. 4, § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 10 680 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2029,20 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému

advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 12 709,20 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2009

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu